

Mit liv med siamesere

Tanker om ører og andre fremskridt

Af Susanne Møller

Da jeg viste min gamle mor DSO-bladet med den berømte "Bimse" på forsiden, udbrød hun: Neeeeej! Den kan da snart bruge ørerne som hagesmæk! Hvor er det synd!

Det må Bimses forældre altså meget undskyldte. Han er jo ganske vidunderlig, ingen tvivl om det, men min mor er 84, bor på plejehjem, og så har man jo lov til at udtrykke sin mening (hvilket hun for øvrigt altid har gjort).

Udstillere og top-avlere tænker måske ikke så meget over den forandring, siameserne (orientalere osv., for nemheds skyld skriver jeg blot siamesere) har gennemgået. Så da jeg fandt nogle gamle fotos, fik jeg den idé at skrive lidt til bladet om min mors "musser" og min senere jagt efter den forsvundne siameser. Det skulle egentlig bare have været en nøgtern gennemgang af ørernes udvikling. Men minderne tog over. Forhåbentlig kan andre have glæde af mine tanker "down memory lane".

Mor har haft siameserkat(te) fra slutningen af 60'erne og ca. 25 år frem og også mange huskatte. Som man ved, er der noget helt særligt ved de orientalske katte, de dominerer simpelthen familien med fast, men charmerende hånd og konstante overraskelser.

Den første var Thai - mit første møde med en rigtig, levende siameser står stadig lysende klart for mig. Vi var til aftenkaffe hos en bekendt. Manden var dyrlæge, og deres lille dreng tog imod os med

en mærkelig bule under striktrøjen - bulen var en siameserkillling! Aldrig i mit liv havde jeg set noget så vidunderligt, bulen flyttede straks over til mig og resten af aftenen gik den i pendulfart mellem min mor og mig. Det mest fantastiske var, at dyrlægen havde fået killingen, der søgte et nyt hjem, og han havde straks tænkt, at den var noget for min mor. Killingen hed egentlig Mao, men da min far ikke brød sig om kommunismen, måtte den jo skifte navn.

Thai voksede op og blev en meget stor og kraftig kastrat, - han så slank ud, men man blev forbavset, når man løftede ham, han vejede forbløffende meget mere end nogen af huskattene. Han skelede charmerende på de runde, blå øjne, hvilket gav ham et indsmigrende, skælmsk, ja næsten sexet udtryk. Ørerne var store, syntes vi dengang, se bare billedet hvor han går tur med huskatten "Lille Vilde". Jo, han havde ret store ører.

Mærkede man efter, havde hans hale et lille knæk nogle centimeter fra spidsen.

Hans stemme var imponerende! Dengang havde landposten tid til en sludder, men det behagede ikke Thai. Hvis mor udvekslede mere end tre ord med Posten, sprang Thai op på oliefyret i bryggerset og BRØLEDE sin utilfredshed ud for fulde gardiner. Desværre gav hans besiddertrang et uheldigt resultat. Mine forældre tog på en meget sjælden ferie i en hel uge, mens jeg og min farmor passede dyrene, og så flyttede Thai hjemmefra! Han var simpelthen så vred på min mor, at han løb hen på kartoffelcentralen nogle kilometer nordpå, og lige

meget hvor ofte vi hentede ham hjem, så stak han af igen. Det endte med, de måtte beholde ham på centralen, hvor de heldigvis var gode ved ham. Han var en formidabel rottejæger, så de var svært tilfredse med den underlige kat, de sådan havde fået.

Mor måtte have en ny siameserkat, Nalle. Mors strelluf-støver (Af afstamning jagthund, af sind skødehund) hed Josephine, så det andet familiemedlem med stamtafle måtte jo hedde Napoleon. På det tidspunkt var jeg kommet i lømmelalderen, så jeg husker ikke så meget om Nalle, - mest at hans runde, blå øjne skelede charmerende, han havde ikke bare et, men to tydelige knæk på halen. Hans sind var mildere end Thais. Han var mindre og kraftigere bygget. En vidunderlig kat, der elskede både mennesker, hunde, katte og høns. Desværre var det ikke almindeligt at vaccinere mod kattesygge dengang for over 30 år siden, - behøver jeg at fortælle den skrækelige ende på Nalles historie?

Kort efter flyttede mine forældre til udlandet et par år. De boede i et hus ved en befærdet vej og kunne ikke have kat. Men næppe var de hjemme, før mor naturligvis måtte have en siameser igen. Min mand og jeg fandt en annonce i avisen og ringede til mor. Jeg havde nu fået Politikens bog om katte og kunne fortælle, at man helst skal have to siamesere ad gangen. Så samme eftermiddag flyttede Yin og Yang ind i det midlertidige, lejede hus, mine forældre havde fundet. De kostede vist 500 kr. pr styk, men når man tog 2, kostede de 700 kr. i alt. De var kuldrøddre, uadskillelige, men så

forskellige som nat og dag, sort og hvid, derfor navnene.

Yin og Yang var vidunderlige! Min far havde egentlig aldrig brudt sig særlig meget om mors katte, men med Yin og Yang var det noget

Thai, kæmpe stor med dyb stemme. Huskatten ved siden af var ikke en lille kat!

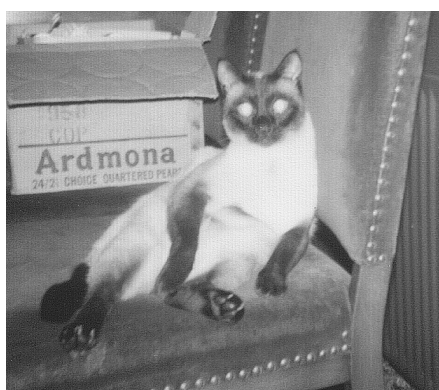
andet. Hvis de syntes, det var sjovt at flænse hans elskede avis inden han havde fået den læst, klukkede han henrykt. Hvis de var faldet i søvn på skødet af ham, og mor sagde, at maden var klar, så kunne han ikke komme ud og spise, om så menuen stod på stegt flæsk og persillesovs!!!! Deres blå, blå øjne var runde, men de skelede ikke. Ørerne var af den størrelse, som vi syntes, siameserører skal have, og de sad oven på hovedet, som katteører normalt gør.

Yangs hale havde et lille knæk, og han voksede sig stor og stærk, fræk og nysgerrig, aktiv, kærlig, larmende og vildt charmerende. Da mine forældre fandt et dejligt hus på landet, gjorde han et slemt indhug i omegnens vildt, lige fra hugorme til harekillinger, han var et rovdyr, et livstykke, - og en morgen måtte postbudet nænsomt fortælle min mor, at der lå en stor, flot siameserkat oppe på vejen. Mor var ulykkelig, min far var knust i måneder efter.

Al deres kærlighed blev nu øst ud over Yin. Yin var lysere, mindre, langt mere stilfærdig, forsigtig, ja

nærmest nervøs. Han indbød til kærlig omsorg, mine forældre tilbød ham, og det gjorde jeg også, når vi besøgte dem. Vores spæde søn klukkede og rakte ud efter den fine plys-kat, men Yin skulle ikke have noget klinket, han holdt sig oppe på brændestablen indtil det lille menneske sov i barnevognen. Senere vænnede Yin sig dog så meget til den underlige menneske-unge, at de kunne være i stue sammen.

Nu er det vist på tide at nævne vores egen kat, "FY-mis", en 3-farvet huskat, vi havde fået af min

Nalle er her ca. 4 år, med fine kontraster. Bemærk ørerne, som vi syntes, var store.

svigerinde. Mis og vores første whippet hund var på det tidspunkt et par år gamle. Det var altid min mening at få en siameserkat, men med mere end fuldtids job, barn osv., så var der ikke plads til et siameser-barn også. Jeg tilbød Yin.

En formiddag ringede mor, og jeg kunne ikke forstå andet, end at noget skrækkeligt var sket. Efter mange hulk og hik kom det frem.

Yang 1980 "Bølle-charmetrold".

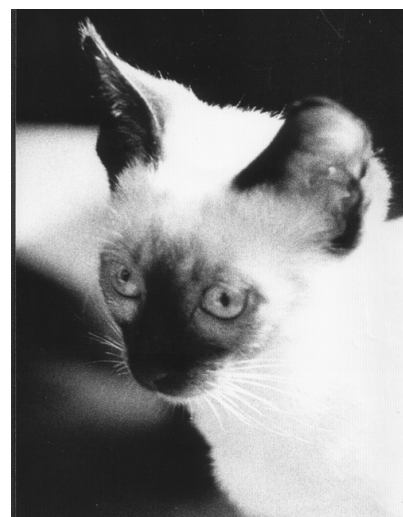

Yang i færd med "at læse avis". Bemærk knækket på halen.

Mine forældre havde haft overnattende gæster.

Da de skulle køre næste formiddag, stod mor med Yin på armen og vinkede farvel, pludselig hakkede Yin kløerne i mor, gav en gurglende lyd.....og var død! Mor og far ville aldrig mere have en kat. Jeg besluttede mig for, at jeg ville have en siameserkat når FY-mis engang ikke kunne mere.

Og her kommer så mit evindelige mantra, om det er hunde, katte, heste, - hvis vi avler dejlige dyr, så må det være en pligt at avle på dem, der kan leve længe. Det er jo svært at spå. Især om fremtiden, men det bør kunne belønnes slægten, om katte bliver gamle og er sunde i en høj alder.

Yin, fin og spinkel, med ENORME ører for den tid. Lidt sky og forsigtig.

Fortsættelse følger i næste nummer.

